

Sygn. akt I CNP 44/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie skargi M. S. i in., o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 września 2016 r.,

sygn. akt IV Ca .../15, wydanego w sprawie

z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej Budownictwa Jednorodzinnego "N."

przeciwko M. S. i in. ,

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 marca 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń,

których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku posiada ściśle określony cel – służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) i wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego z 30 września 2016 r. nie spełnia wymagań konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Odnosnie do powołanego wymagania skarżący ograniczyli się do wskazania, że „nie jest i nie było możliwe wzruszenie wyroku Sądu Okręgowego w W. IV Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt IV Ca .../15, w drodze innych środków prawnych, albowiem brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone orzeczenie, zgodnie z

art. 398² § 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego za brak zachowania wymogu ujętego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. uznano sytuację, w której skarżący – powołując się na brak możliwości wniesienia skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania – poprzestał na tym stwierdzeniu, nie czyniąc zadość obowiązkowi „wykazania” (a nie jedynie wskazania) braku możliwości wzruszenia orzeczenia za pomocą innych środków prawnych (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 października 2014 r., IV CNP 16/14, nie publ.). Wymaganie „wykazania” oznacza bowiem, że w skardze musi być zawarty odpowiedni wywód prawny, z którego wynika, że żaden środek prawny nie mógł posłużyć podważeniu wyroku. Skarżący takiego wyводу nie przedstawili (por. bliżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140).

Z tych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – jako wniesiona z naruszeniem art. 424⁵ § 1 5 k.p.c. – podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

kc

aj